

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Cum citim Sfânta Scriptură?

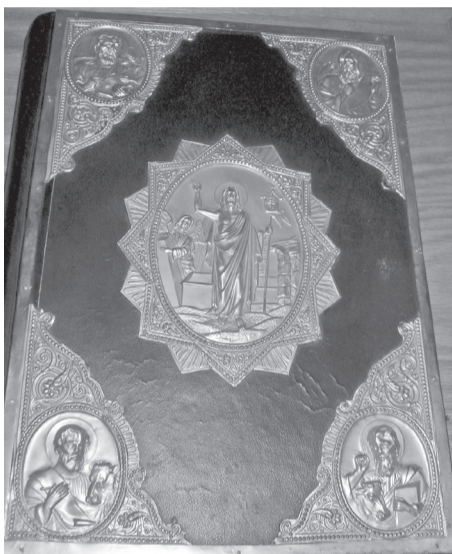
Există multe moduri de a citi Sfânta Scriptură, lecturi ce țin pur și simplu de curiozitatea referitoare la istoria religiilor, de simplul interes filologic sau de lămurirea unor aspecte exegetice, așa cum se procedează în școlile teologice. Toate aceste moduri descoperă Scriptura doar în parte. Lectura corectă a Sfintei Scripturi o găsim în practica Părinților Bisericii. Ei nu elimină modurile de abordare de mai sus, ci le presupun, lectura corectă fiind aceea care ne conduce spre rugăciune, spre contemplarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Practica aceasta a fost dezvoltată în tradiția monastică, mai ales în sec IV, la Părinții pustiei, cei care trăiau retrași în Pustiul Egiptului. Monahii vedeau în Sfânta Scriptură un organism viu, relația cu Scriptura fiind de natură personală, nu abstractă sau științifică.

Trebuie să fim profund convingși că Scriptura este „Cuvântului lui Dumnezeu”, este glasul Mântuitorului Hristos pentru a-i putea înțelege sensurile profunde. Marele exeget al Scripturii, Origen (†253/254), într-un comentariu la cartea *Cântarea Cântărilor*, spune că cuvintele scrise în Scriptură nu sunt altceva decât cuvintele de iubire pe care mirele (Iisus) i le adresează miresei sale (Biserica). A citi și a asculta Scriptura nu este altceva decât a fi martori ai acestui schimb de iubire, scopul fiind acela de a ne implica până în adâncul ființei noastre, căci acestea nouă ne sunt adresate.

Părinții insistă și asupra dispoziției pe care trebuie să o aibă credinciosul în timpul lecturii Sfintei Scripturi. Scriptura nu trebuie să devină un obiect de speculație sau de cunoaștere de dragul cunoașterii. Acest lucru îl poate face și un ateu. Cel care vrea să se apropie de Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să știe că atunci când ia în mână Scriptura poate să înțeleagă ceea ce citește numai prin harul lui Dumnezeu. Acesta este modul autentic și potrivit de a citi Scriptura, mod care duce la părtășia cu Dumnezeu și la împărtășirea de harul Duhul Sfânt.

Lectura Sfintei Scripturi este un am-

plu proces duhovnicesc, care potrivit practicii monahale presupune trei etape: lectură, meditație și rugăciune. Practica aceasta e comună tuturor Părinților Bisericii, fiind preluată din tradiția iudaică, prin filtrul Bisericii primare. Așadar, pentru a ajunge la o părtășie cu Cuvântul lui Dumnezeu trebuie aplicate aceste trei etape, care încep cu lecturarea textului și se finalizează cu rugăciunea.

Într-o scurtă scriere medievală intitulată *Scara monahilor contemplativi*, este rezumată această practică de lectură a Sfintei Scripturi. Interpretând textul din *Matei 7, 7*: „Cereți și vi se va da, căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide”, autorul tratatului mai sus amintit comentează: „Căutați în lectură, găsiți cu meditația; bateți în rugăciune, intrați în contemplație”. Textul rezumă metoda lecturii în rugăciune, în linia tradiției Bisericii, păstrată de la începuturile ei.

O astfel de schemă credem că este valabilă în vederea lecturării corect și în duh a Sfintei Scripturi. O astfel de metodă duhovnicească asigură un dinamism vieții spirituale a credinciosului pentru a ajunge la rugăciunea adevărată, la comuniunea cu Dumnezeu, la întâlnirea cu El față către față.

Protosincol
Nicolae M. TANG

PREDICA

Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarenilor

Duminica a V-a după Rusalii

„În vremea aceea, când a trecut Iisus dincolo, în ținutul Gherghesenilor, iată că L-au întâmpinat doi îndrăciți, care ieșeau din morminte, foarte furioși, încât nimeni nu putea să treacă pe drumul acela. Și iată au început să strige și să zică: ce ai cu noi Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chiniești? Și era departe de ei o turmă mare de porci la păscut. Iar diavolii îl rugau, zicând: dacă ne scoți afară, dă-ne voie să ne ducem în turma de porci. Atunci El le-a zis: duceți-vă! Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci; și îndată toată turma de porci s-a aruncat de pe țârm în mare și s-a înecat în apă. Atunci păzitorii au fugit și, ducându-se în oraș, au povestit tot ce se petrecuse și cele întâmplate cu cei îndrăciți. Îndată tot orașul a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să plece din ținutul lor. Și intrând în corabie, Iisus a trecut dincoace și a venit în orașul Său.” (Matei 8, 28-34; 9, 1)

În Evanghelia Duminicii a cincea după Rusalii vedem întâlnirea dintre Mântuitorul Hristos și apostolii Săi și cei doi demonizați din ținutul Gadarenilor. Ținutul Gadarenilor se află pe celălalt țârm al Mării Galileii, pe partea cealaltă a Capernaumului. Mântuitorul împreună cu apostolii Săi tocmai trecuseră lacul, liniștiseră furtuna, și ajung la țârm, în acest teritoriu care era păgân, și acolo îi întâlnesc pe cei doi demonizați. Am citit acest lucru în Evanghelia de la Sfântul Apostol Matei. Sfântul Apostol Marcu ne dă mai multe detalii privitoare la unul dintre cei doi demonizați. Sfântul Marcu ne spune că unul dintre acești doi oameni care erau pradă demonilor se grăbește și cade la picioarele Domnului.

Multe învățături putem extrage din întreaga Evanghelie. De fapt, cred că nu există cuvânt al Scripturii pe care citindu-l și recitându-l să nu îți descopere noi sensuri, noi înțelesuri, mai adânci și parcă mai folositoare decât niște simple informații.

Acești doi demonizați ne spune Scriptura că erau goi. Și putem înțelege pe lângă goliciunea trupească și o altă goliciune a omului care este posedat de

diavol și anume golirea de Dumnezeu. Sfântul Andrei Criteanul, în Canonul de pocăință ne vorbește despre această haină de lumină pe care omul cel dintâi a pierdut-o prin păcat „Ruptu-mi-am acum veșmântul cel dintâi, pe care mi l-ai țesut mie, Ziditorule, dintru început; și pentru aceasta zac acum gol. Îmbrăcăt-mi-am acum în haină ruptă, pe care mi-a țesut-o mie șarpele cu sfățuirea, și mă rușinez. Căutat-am la frumusețea popului, și mi s-a amăgit mîntea; și acum zac gol și mă rușinez.”

Această golire de Dumnezeu se întâmplă ori de câte ori săvârșim păcatul. Nenumărate sunt exemplele pe care ni le prezintă Patericul despre acei Părinți văzători cu duhul care vedeau harul lui Dumnezeu sau pe îngerul păzitor depărtându-se de la cei ce săvârșeau păcatul.

Un alt aspect semnalat în această întâlnire este faptul că acești demonizați stăteau afară din cetate și prin morminte și că nimeni nu putea să se apropie de locurile pe unde acești doi se perindau.

Continuare în pagina 2

Pr. Sorin ILOTA

Din sumar

► Promovare academică în cadrul Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad
pagina 3, Pr. Filip Albu

► Corabia pocăinței
pagina 3, Prof. Amalia Stana

► Știri
pagina 4

Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarenilor

Urmare din pagina 1

Ceea ce arată că omul stăpânit de diavol este rupt de ceilalți frați ai săi. Păcatul te însingurează; păcatul te scoate afară din comuniune; păcatul te face egoist și întreaga ta orientare este egoistă și egocentristă. Dar faptul că cei doi demonizați umblau și stăteau prin morminte arată că stăpânirea de către demoni este de fapt o stare de moarte, o moarte sufletească. Ne place să credem că doar oamenii care au manifestări vizibile ale demonizării sunt stăpâniți de duhurile necurate, dar trebuie să știm că „oricine săvârșește păcatul este de la diavolul” (I Ioan 3, 8). Astfel orice om care săvârșește păcatul se depărtează de Dumnezeu și ajunge sub stăpânirea diavolului. Cât de greu ne este să ne depărtăm de păcate și de patimi! Cât de greu ne este de multe ori să lăsăm apucăturile cele rele! Cât de greu este să nu judecăm, să nu fim fățarnici, să nu ne mâniem! Oare nu simțim că parcă ne ține cineva, sau nu ne lasă cineva să ne îndreptăm? Și oare nu avem parte de o stăpânire asupra noastră? Cu siguranță nu ne asemănăm celor doi din ținutul Gadarenilor, dar suntem sub stăpânirea păcatului și a diavolului. Fiecare păcat are dracul lui zicea părintele Cleopa, la fel cum fiecare păcat avea zeul lui.

Vrednicul de pomenire mitropolit Bartolomeu al Clujului spunea foarte interesant despre această așezare a demonizaților în afara cetății spunând că oameni dezbrăcați și cu apucături turbate erau scoși în afara cetății. Astăzi, spunea el, vedem astfel de oameni, vedetele celebre din zilele noastre că sunt aplaudați la scenă deschisă și, am spune

noi sunt mulți care dau bani grei ca să vadă spectacole cu manifestări asemenea îndrăcirii. Câte concerte oare nu se pot asemana unor astfel de stări de demonizare! Din câte astfel de concerte a dispărut bunul-simț și buna-cuviință? Ce mult se aseamnă vremurile noastre cu vremea Sf. Ioan Gură de Aur care îi îndemna pe creștini să fugă de teatre și de spectacolele care pierdeau suflete și spurcau ochii și urechile, dar mai ales inima celor care mergeau acolo! Și un mare semnal de alarmă îl atrăgea Marele Părinte asupra grijii pe care trebuie să o avem față de sufletele tinerilor.

A venit Hristos în acele ținuturi și demonii s-au îngrozit. A venit Hristos în ținutul Gadarei și demonii s-au tulburat. Spune Sfântul Iustin Popovici că diavolul încearcă să „măimutărească” lucrarea lui Dumnezeu. Și, dacă Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa, acest lucru încearcă să-l strâmbe satana. Și atunci acesta se străduiește să ne confecționeze, spune Sfântul Iustin, o altă identitate care să nu mai semene cu Dumnezeu, ci să semene cu el, cu satana. De aceea, nu ne mirăm că de multe ori noi avem niște reacții foarte nepotrivite la gesturile de iubire din partea lui Dumnezeu sau din partea aproapelui.

A venit Hristos ne zicând nimic. Pur și simplu era acolo, dar prezența Lui provoca. Prezența lui Dumnezeu provoacă. Așa cum a proorocit Sfântul și Dreptul Simeon, că „Acesta va fi pus spre ridicarea și poticnirea multora”, acest lucru îl vedem și astăzi. Și, să știți că nu numai Dumnezeu provoacă, ci și slujitorii Lui. De fiecare dată când apare vreun preot, un monah, sau un credin-

cios evlavios în lume, de fiecare dată cineva se simte provocat, lumea se simte provocată. Lumea se simte obligată să reacționeze și, din păcate, în ziua de astăzi vedem că reacția nu este cea mai bună. Este o rezistență, un fel de vrăjmășie, dacă vreți, împotriva slujitorilor lui Dumnezeu. Desigur, sunt slujitori buni, sunt slujitori răi, dar unul este Dumnezeu. Și, dacă a zis Hristos: „cel care vă primește pe voi, Mă primește pe Mine, care v-am trimis, și cel care Mă primește pe Mine, Îl primește pe Cel care M-a trimis pe Mine”, atunci ar trebui să ținem seama de lucrul acesta, și să ne gândim că Dumnezeu lucrează prin oameni. Iată cum diavolul se simte amenințat și stăpânirea lui aproape de sfârșit. De altfel cuvintele legiunii arată acest fapt: „ai venit să ne chinuiești înainte de vreme?”

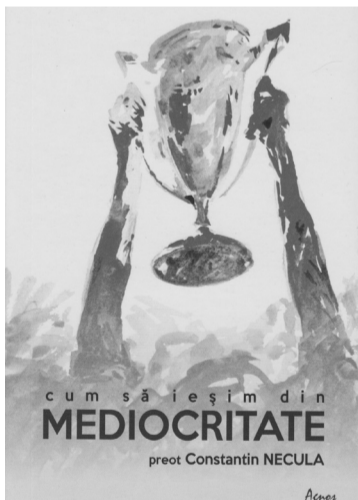
Cât de cumplită este osândirea din această întâmplare pentru noi, oamenii. Ceea ce s-a întâmplat cu porcii, aceasta este pentru noi o mică înfricoșătoare judecată. Iată porcii nu au putut să suporte diavolii și răutatea lor și imediat s-au aruncat mare, în apă, s-au înecat, n-au putut să îndure diavolii în ei. Dar oamenii? Oamenii prin toate păcatele, prin toate patimile, de fapt îl cuprind pe diavol în ei și împrejurul lor. Porcii s-au arătat a fi mai presus decât oamenii, căci nu au putut să suporte diavolii în ei, iar oamenii ani și ani trăiesc în mâini diavolești, petrec în fălcile diavolești și se consideră fericiți, consideră că acesta este raiul lor. Ce nebunie!

Cât de mare bucurie a fost pentru cei demonizați că s-au izgonit. Cât de mare

le va fi fost lor dragostea pentru Mântuitorul lor. Lăsându-i la o parte pe gadarenii care l-au cerut Mântuitorului să plece de la ei, mă voi opri asupra bucuriei de a-L cunoaște pe Dumnezeu.

Cred că Evanghelia de azi trebuie să ne provoace pe fiecare dintre noi la a ne întreba: „oare m-am întâlnit cu adevărat cu Hristos? Am stat de vorbă real cu Hristos?” Sau am zis: „Am rostit rugăciuni, am cântat la cor...”. Sunt unii oameni și unii teologi care vorbesc așa de mult despre El, că nu mai au vreme să se întâlnească cu El. Nu-i totuna să vorbești despre Dumnezeu cu a sta în prezența Lui. Întâlnirea aceasta e o taină - se petrece în inimă, înlăuntru. Poți să fii prezent la biserică, după regulă să se întâmple totul, dar înăuntru se poate să nu-L întâlnești pe Hristos.

Și aceasta-i chemarea ce ne-o face Dumnezeu. Și aceasta trebuie să-i învățăm pe tinerii noștri, pe copiii noștri. Și-i învățăm mai ales prin viața noastră. Dacă Îl vor vedea în noi pe Hristos, dacă vor vedea trăirea împreună cu Hristos, vor reuși și ei să se întâlnească într-o zi cu El. Să ne rugăm pentru asta aceasta. Nu-i suficient să zici că te întâlnești o dată (pe principiul): „m-am întâlnit cu Tine și dacă mai am nevoie de Tine, Te mai caut eu, Doamne. Dacă nu, stai acolo în Rai și nu-mi tulbura mie viața!” Nu, noi trebuie să dezvoltăm o relație zilnică cu Hristos, care e în interesul nostru, e mântuirea noastră în joc. Hristos zice: „Eu sunt gata, vă aștept”. Stă cu mâinile întinse. Vrei să trăiești zilnic cu Mine, să trăiești viața pe care Eu ți-am adus-o? Vino, caută-Mă! Aceasta este taina mântuirii!” Amin!

Ispita grăbirii creșterii duhovnicești

Mediocritatea înseamnă să grăbești coacerea ta cu tot felul de lămpi, de raze ultraviolete, care să grăbească rodirea ta. Ispita aceasta a scurtării coacerii duhovnicești, a scurtării coacerii profesionale, a scurtării

coacerii vocaționale, dacă vreți, este una care ne încearcă pe toți.

Când ești preot tânăr, oamenii din parohie tot timpul îți atrag atenția: „Doamne, ești de treabă! Ești băiat bun, dar

nu ești bătrân!”. Dacă popa e bătrân, e prea bătrân. Iar nu e bine, e prea bătrân!

Tot timpul oamenii găsesc ceva să-ți pună o frână în bucuria ta și să-ți dovedească faptul că, oricât de bine te-ai simți tu

și oricât de bine ți-ar fi, e ceva care nu e în regulă cu tine.

(Părintele Constantin Necula, *Cum să ieșim din mediocritate*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, p. 10-11)

Ce putere are diavolul?

Scopul esențial al lucrării diavolești îl constituie uzurparea lui Dumnezeu. Diavolul luptă împotriva lui Dumnezeu, căutând să distrugă creația Lui. Dându-și seama că o confruntare directă cu Dumnezeu nu este posibilă și că oricum ar fi înfrânt, el luptă împotriva lui Dumnezeu mijlocit, prin intermediul lucrurilor și ființelor create de Dumnezeu, autoamăgindu-se cu iluzia că învingând pe vreo unul dintre aceștia, Îl învinge și pe Dumnezeu.

Diavolul nu are curaj și fuge de o confruntare directă cu Dumnezeu, cu puterile îngerești cele bune și cu sfinții,

„prieteni și casnicii lui Dumnezeu”, după cum nu are prea mult curaj să lupte nici cu omul și de aceea folosește strategii și tehnici viclene. El nu luptă deschis și cinstit, ci prin surprindere, amăgire, minciună, înșelare. Odată depistat și divulgat, odată deslușite și distruse vicleniile sale, își pierde puterea, arătându-și neputința și identitatea reală, aceea de înger căzut.

Diavolul caută, prin înșelare și amăgire, să înstrăineze lumea de Creatorul și Proniatorul ei, să o deturneze de la vocația ei, aceea de a deveni, în întregime, o Biserică și să o facă să i se închine și să-i slujească lui,

prin oamenii sau lucrurile care o alcătuiesc.

Neputând lupta împotriva lui Dumnezeu, el se năpustește cu violență asupra celor create de Dumnezeu, lume și oameni, după cum un vrăjmaș, neputând lovi în cineva mai puternic decât el, se mulțumește să rănească pe oricare din cei apropiați ai acestuia, sperând că îi aduce lovirii lui; sau după cum un fur, negăsind în casa prădată averile sperate, răpește ceea ce îi cade în mâini, chiar dacă valoarea lor nu este aceeași cu a celor căutate.

Diavolul crede că, lovindu-l pe om, care este după chipul lui Dumnezeu, lovește în Dum-

nezeu Înșuși; crede că rănind un creștin, Îl rănește pe Înșuși Dumnezeu. Ceea ce nu poate înțelege și accepta îngerul căzut, în răutatea și iraționalitatea răutății și violenței sale, este faptul de a fi neputincios în fața lui Dumnezeu și a omului, și încă și mai mult nu poate accepta ideea că lucrarea sa are niște limite foarte fixe, puse de către Dumnezeu, slujind de fapt probării și progresului duhovnicesc al creștinilor...

În fapt, diavolul este nimic, iar puterea lui ar fi nulă, dacă Dumnezeu nu i-ar îngădui să probeze astfel calitatea credinței oamenilor. În sine, el este un zero absolut, un ni-

meni și nimic. Dacă ia putere și dobândește totuși o oarecare consistență, aceasta se datorează îngăduinței lui Dumnezeu.

(Nevoitor, *Război în „văzduhul inimii”*, Editura Credința strămoșească, Iași, 2001, p. 22-23)

Promovare academică în cadrul Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad

În ziua de 11 iulie 2019 a avut loc concursul de promovare pentru ocuparea postului de lector universitar la disciplina Muzică bisericească și ritual, Ansamblu coral și Practică liturgică din Statul de funcțiuni al Facultății de Teologie Ortodoxă „Iarion V. Felea” din cadrul Universității „Aurel Vlaicu” din Arad. La acest concurs s-a înscris un singur candidat: Arhid. Asist. Univ. Dr. Paul-Tiberiu Ardelean. Comisia de examinare a fost formată din Pr. Prof. Dr. Univ. Cristinel Ioja (Președinte), Pr. Conf. Univ. Dr. Mihai Brie (Universitatea

din Oradea), Pr. Conf. Univ. Dr. Lucian Farcașiu, Pr. Prof. Univ. Dr. Constantin Rus și Pr. Conf. Univ. Dr. Caius Cuțaru.

Conform metodologiei de concurs, a avut loc susținerea unei prelegeri publice de către candidat, în prezența studenților, selectată de Comisie, cu titlul: Conținutul melodic al glasului al VIII-lea. Analiză, structură: însuși glas, stihoavnă și tropar. Această prelegere, care a durat 45 de minute, a fost urmată de întrebări și răspunsuri cu referire la tema expusă. După aceasta, în prezența Comisiei de examinare, a Înaltpreasfințitului Părinte Dr. Timotei Sevițiu, Arhiepiscopul Aradului, precum și a cadrelor didactice și a numeroși studenți din Facul-

tatea de Teologie, candidatul a susținut Planul de dezvoltare a carierei academice. În cadrul acestei secțiuni a examenului, candidatul a prezentat cele mai importante contribuții științifice realizate până la această dată, concretizate în cărți de unic autor, precum și studii, articole și alte diverse contribuții academice.

Președintele comisiei, Pr. Prof. Univ. Dr. Cristinel Ioja, a salutat prezența chiriarhului, evocând bucuria cadrelor didactice pentru acest bun prilej prin care, în continuarea manifestărilor academice din zilele precedente, prin susținerea lucrărilor de licență și disertație de către studenții și masteranzii teologi, a putut

fi realizat acum un astfel de eveniment. Părintele Decan a făcut o sintetică prezentare a Facultății din punct de vedere academic-științific și misionar-cultural, evidențiind rolul Înaltpreasfințitului Părinte Timotei în dezvoltarea Facultății arădene.

Părintele candidat, Arhid. Asist. Univ. Dr. Paul-Tiberiu Ardelean și-a prezentat contribuțiile științifice realizate și a creionat perspectivele cercetării pentru viitor, precum și modul în care va înțelege să-și desfășoare activitatea didactică și formativă în Facultatea de Teologie din Arad. A urmat sesiunea de aprecieri din partea comisiei, cu privire la temele dezbătute și la modul în care candidatul și-a prezentat

perspectivele cercetării și ale activității didactice. Toate acestea au fost încununuate cu un cuvânt de binecuvântare și apreciere la adresa candidatului, din partea Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Timotei.

După încheierea sesiunii de aprecieri, Comisia a deliberat cu nota maximă prestația academică și întreaga activitate de până acum a Părintelui Dr. Tiberiu Ardelean, președintele Comisiei felicitându-l pentru susținerea cu succes a acestui concurs, urmând ca, pe baza validării acestor rezultate să devină, începând cu noul an universitar, lector universitar titular al Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad.

Pr. Filip ALBU

Corabia pocăinței

Pocăința este un medicament pentru suflet spun Sfinții Părinți, o stare spirituală care ar trebui să fie mereu prezentă în inimă, pentru că toți suntem păcătoși și avem nevoie de ea, pentru înnoirea noastră și pentru tămăduirea noastră. Fiind în acord cu alți sfinți părinți, precum Ioan Singuraticul, Sântul Isaac Sirul vorbește despre pocăință astfel: „Pentru că în cunoașterea Lui plină de milă Dumnezeu știa că abia un om din zece mii ar fi intrat în Împărăția Cerurilor, dacă ar fi fost să se ceară de la ei toată dreptatea, de aceea a dat tuturor un leac potrivit pentru fiecare: *căința*. În toate zilele și în orice clipă ei au astfel un prilej de a se îndrepta ușor prin puterea acestui leac: prin străpungerea inimii ei se pot spăla în fiecare clipă de întinăriunile care li s-ar întâmpla, înnoindu-se în fiecare zi prin pocăință. Mare purtare de grijă a făcut cu noi în dumnezeiasca Sa înțelepciune milostivul Creator spre viața veșnică, fiindcă vrea ca în fiecare zi să ne înnoim și să începem o schimbare în mai bine a voinței noastre și o întremare a gândirii noastre.”

Pocăința e o rugăciune plină de străpungere către Dumnezeu pentru iertarea păcatelor trecute și pentru îndreptarea în viitor. Așadar pocăința înseamnă: rugăciune către Dumnezeu, lepădarea de păcatele trecute și regretul pentru săvârșirea lor, precum și dorința de a nu le mai repeta în viitor. Prin urmare pocăința este o corabie care te duce la limanul speranței lui Dumnezeu. În gândirea scriitorilor siro-orientali: „Îmbracă pornirile mele pe corabia pocăinței, ca

să pot sălta în ea, trecând marea acestei lumi până ce voi ajunge la limanul nădejii Tale.”

În literatura patristică pocăința este deci un al doilea botez este înnoirea harului botezului, ca cei care au făcut abuz de libertatea lor, să se poată înnoi zilnic și îndrepta în orice timp, ca astfel, să nu fie lipsiți de binecuvântările divine, pregătite pentru ei.”

Pocăința este un dar după botez, este ca un har peste har, este a doua naștere din Dumnezeu, este ușa milei, deschisă celor care o caută. Pocăința se naște prin lucrarea harului divin în suflet și este mai important decât săvârșirea de minuni sau a avea revelații mistice și este mai înaltă decât multe virtuți.

Pocăința este vederea propriilor păcate și acest lucru e mai bun decât cel ce scoală morții prin rugăciunea lui: „Cel ce s-a învrednicit să se vadă pe sine, e mai bun decât cel ce s-a învrednicit să vadă îngeri.”

Pocăința implică mintea și inima omului, căci adevărata pocăință izvorăște din inimă. O „inimă înfrântă și smerită” o are omul în procesul de pocăință, și de înțelegere a consecințelor propriilor păcate.

Roadă pocăinței este iertarea păcatelor, motivul pocăinței este iubirea nemărginită a lui Dumnezeu, motiv pentru care s-a întrupat, răstignit și înviat și Fiul lui Dumnezeu, nu doar ca să-i ierte pe oameni, ci și să-i izbăvească de păcate.” Pentru că fața Lui e întoarsă tot timpul spre iertare... de aceea El revarsă iarăși și iarăși peste noi nemăsuratul Său

har, asemenea unui ocean, pentru lucruri care ne par a fi o simplă întâmplare și prilejuri la care nici nu ne gândim. Oricui arată doar puțină părere de rău și voință de căință pentru ce s-a întâmplat, Dumnezeu îi va da numaidecât, pe loc și neîmblânzit iertarea păcatelor lui.” spunea Sfantul Isaac Sirul.

Prin urmare niciun creștin nu ar trebui să se îndoiască de faptul că Dumnezeu nu l-ar ierta, indiferent ce păcate mari și grave ar avea.

Dumnezeu privește la oameni ziua și noaptea, gata să sprijine, să ierte și să mângâie pe orice om care este în stare să îndure chiar și puțină suferință pentru păcatele sale, care dorește să fie iertat și să nu mai păcătuiască. Deci când te pocăiești te împaci cu Dumnezeu și devii din nou părtaș la iubirea dumnezeiască.

Literatura monastică siriacă vorbește și de darul lacrimilor. Monahul e un jeltor pentru sine și pentru întreaga lume, este cel care pentru Împărăția Cerurilor se jertfește: care petrece în afara lumii, dar și pentru ea, este cel care plânge pentru lume, este cel care suferă ziua și noaptea de foame și de sete. Și aceasta e singura lui bogăție, care se naște din asceza sa, din lacrimile sale: mângâierea, pentru bunurile ce au să fie. Monahul e un plângător pentru păcate, un om cu inima frântă așa cum mulți sfinți au plecat cu lacrimi din lume aceasta, căci nu se poate un om plin de răni să se liniștească din plâns, așa cum și Maica Domnului în multe icoane Făcătoare de Minuni, varsă lacrimi de durere pentru păcatele oamenilor.

Așadar să plângem și noi măcar pentru păcatele noastre, așa cum și Iisus pe cruce a vărsat lacrimi și sânge pentru păcatele tuturor. Lacrimile îl duc pe credincios la desăvârșirea dragostei lui Dumnezeu, îi deschide Porțile Împărăției Cerurilor și primul semn că cineva a ajuns pe tărâmul Împărăției sunt lacrimile care izvorăsc din dorința iertării păcatelor, atunci devii „sugar” pentru viața cea nouă, pentru viața în Dumnezeu. Și ochii sunt un izvor în noua lume până când apare „odihna” și „pacea gândurilor” care deschide Porțile în țara Bucuriei Domnului și văzându-L pe Domnul pururi cei curați cu inima, se învrednicesc permanent de vederea descoperirilor divine, și astfel „Fericiti sunt cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.” (Matei 5, 4).

Lacrimile sunt un dar divin, o harismă, de care se învrednicesc cei care se pocăiesc. Un om care a ajuns la iubirea lui Dumnezeu varsă lacrimi de bucurie și de mângâiere ori de câte ori îl pomenește pe Dumnezeu și lucrurile Sale. Acest om și în vis vorbește cu Dumnezeu și inima lui e mereu lângă El, căci iubirea face o astfel de lucrare.

Un semn că pocăința a fost primită de Dumnezeu sunt lacrimile din timpul rugăciunii. Lacrimi de bucurie, le are credinciosul când petrecând cu Dumnezeu, îi descoperă taine nebănuite. Acolo unde e smerenie și pocăință adevărată, acolo nu se poate să nu fie izvor de lacrimi: lacrimi de durere și lacrimi de bucurie.

Prof. Amalia STANA

ȘTIRI

Slujire Arhierescă și sfințire de casă parohială în Parohia Revetiș

Duminica a IV-a după Rusalii a însemnat o zi de aleasă sărbătoare pentru credincioșii Parohiei Revetiș, din cadrul Protopopiatului Sebiș. Sărbătoarea de intensă trăire spirituală a fost încununată de poposirea în mijlocul comunității parohiale a Înaltpreasfințitului Părinte Dr. Timotei Seviciu, Arhiepiscopul Aradului.

Chiriarhul arădean a fost întâmpinat în fața bisericii de Pr. Botea Alexandru, protopopul Sebișului, de domnul primar Burtă Liviu, de numeroși credincioși din parohie și din satele învecinate.

După sosire, Înaltpreasfinția Sa a săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în biserică cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”. Din sobor au făcut parte Pr. Botea Alexandru, protopopul Sebișului, Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial, Pr. paroh Pop Gheorghe Cristian, Pr. Bej Florin de la Parohia Crocna și Diaconul Moș Aurelian Iulian.

Chiriarhul arădean a rostit un cuvânt de învățătură despre „Temere sfântă” (cf. Rom. 6; Matei 8), ca aceea arătată prin conștiința nevredniciei omenești, raportată la milostivirea divină, așa cum sutașul din pericopa evanghelică, cea apostolică îndemnând la încrederea în dreptatea divină și care privește libertatea omenească întărită de harul dumnezeiesc. Credinciosul temător de Dumnezeu măsoară lucrarea sa potrivit harului sfânt primit, cunoscând că în acest fel trebuie să aibă curajul de a făptui cele plăcute lui Dumnezeu împotriva oricărei piedici, teama în înțelesul respectului față de cele sfinte făcând parte din darurile Sfântului Duh, a subliniat Înaltpreasfinția Sa.

Răspunsurile liturgice au fost date de membrii Grupului vocal „Trifon Lugojan” al Catedralei Arhiepiscopale din Arad.

La finalul Sfintei Liturghii, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop, a hirotesit întru iconom, pe părintele paroh Pop Gheorghe Cristian, pentru activitatea pastoral-misionară desfășurată în mijlocul credincioșilor pe care îi păstorește.

Apoi, preotul paroh Pop Gheorghe Cristian, în cuvântul său, a mulțumit Bunului Dumnezeu pentru tot ajutorul și toate darurile pe care cu împlinire le-a revărsat peste comunitatea creștinilor dreptmăritori din Revetiș. Apoi, i-a mulțumit Înaltpreasfințitului Părinte Timotei pentru purtarea de grijă arătată, pentru osteneală și prezență, precum și pentru distincția oferită, de asemeni a mulțumit preoților prezenți și bunilor credincioși pentru tot ajutorul și jertfele făcute.

După Sfânta Liturghie, Chiriarhul a săvârșit slujba de sfințire a casei parohiale, frumos renovate, și a vizitat șantierul unde se va ridica capela mortuară din Parohia Revetiș.

În după-amiaza zilei, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop a efectuat o vizită pastorală la Mănăstirea Roșia, unde a asistat la Slujba Vecerniei.

Cerc pastoral-misionar în Parohia Șiștarovăț

Cu binecuvântarea Înalt Preasfințitului Părinte Arhiepiscop Timotei al Aradului, în Duminica a IV-a după Rusalii, a avut loc în Parohia Șiștarovăț întâlnirea cercului pastoral-misionar Lipova.

Întrunirea a debutat la orele 17:00 prin oficierea Tainei Sfântului Maslu, săvârșită de un sobor de preoți format din: Pr. Ardeuan Florin de la parohia Chesint, Pr. Bocancios Victor de la parohia Ususau, Pr. Ungureanu Cristian de la parohia Zabalt, Pr. Ciuciuc Grațian de la parohia Dorgos, Pr. paroh Baba Teodor-Călin, Diacon prof. Dr. Baba Lucian-Victor, și Pr. pens. Dohangie Mihai, fost preot în această parohie.

Părintele Ardeuan Florin a ținut un bogat cuvânt de învățătură pornind de la pericopa evanghelică ce s-a citit astăzi la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie (Matei 8, 5-13), amintind că și astăzi, Mântuitorul Hristos învață în Bisericele noastre și vindecă boala și orice fel de neputință în popor, evidențiind exemplul oferit de către sutașul din cetatea Capernaum prin care acesta se arata credincios în vindecarea slugii sale, prin cuvântul Fiului lui Dumnezeu.

În continuare, preotul paroh a vorbit despre primirea tămăduirii în Biserică, importanța participării credincioșilor la Taina Sfântului Maslu, precum și despre comuniunea în rugăciune a tuturor membrilor Bisericii.

La sfârșit s-au adus mulțumiri preoților împreună-rugători și credincioșilor prezenți, fiind oferită la Căminul Cultural din localitate, o agapă frățescă pentru toți cei ce au luat parte la Sfânta Taină.

Festivalul Românilor de Pretutindeni, ediția a XI-a

Sâmbătă seara, 13 iulie 2019, cu binecuvântarea și în prezența Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, în curtea bisericii Parohiei Arad-Grădiște I, s-a desfășurat cea de-a XI-a ediție a Festivalului Românilor de Pretutindeni, organizat de către Părintele paroh Mihai-Octavian Blaj.

Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a urat bun venit tuturor românilor de peste hotare și a felicitat pe părintele organizator care se silește ca-n fiecare an, în aceste părți ale Aradului, să-i adune pe românii din afara granițelor pentru a se bucura, trăi și gândi românește. De asemenea, Chiriarhul a amintit faptul că anul acesta festivalul se întrunește sub coordonatele omagierii satului românesc în Patriarhia Română, punând în valoare frumoasele tradiții păstrate cu sfințenie de românii de pretutindeni.

Alături de Chiriarhul locului au fost prezente și au adresat cuvinte de apreciere și felicitare, oficialitățile locale: domnul Călin Bibarț, primarul Aradului și domnul Sergiu Bîlcea, vicepreședintele Consiliului Județean Arad.

Pe scenă, după intonarea Imnului de Stat al României, au urcat, după cum urmează: Corul „Unirea Grădișteană” al parohiei Arad Grădiște 1, condus de prof. Corina Teuca; Grupul coral al Centrului de vârstnici de pe str. Ardealului din cadrul DGASPC Arad, coordonator dna Elena Truț; Ansamblul „Hora Horița” din Chișinău; Ansamblul „Deli Jovan” din satul Țârnaica, Valea Timocului, Serbia, coordonator dna Anca Ionovici; Ansamblul „Bucuria” din Bucovina; „Rapsozii Zărândului”; invitat special: Madriana Deac

Scopul acestui eveniment este acela de a crea legături între românii din jurul granițelor României, de cunoaștere a vieții cotidiene și problemelor cu care se confruntă, a drepturilor și libertăților pe care le au de manifestare a identității naționale, în țările de unde provin. Un alt scop al Festivalului a fost prezentarea frumuseții folclorului românesc de oriunde ar trăi românii.

Evenimentul a fost sprijinit de Consiliul Județean Arad și Centrul Cultural Județean Arad.

Doctoranzi din toată țara s-au reunit la Sighișoara pentru a discuta despre comunicarea Bisericii în societate

La Mănăstirea „Sfântul Mare Mucenic Dimitrie” din Sighișoara s-a desfășurat în perioada 7-9 iulie 2019 cea de-a șaptea ediție a Școlii Internaționale de Vară a Doctoranzilor Teologi (SIVDT).

SIVDT a reunit 14 profesori de teologie și 65 de doctoranzi din cadrul Școlilor Doctorale din Patriarhia Română, precum și doctoranzi străini, informează Arhiepiscopia Alba Iulia.

Tema simpozionului „Communication and Communion. Church and its Language in society”, a presupus nu mai puțin de șapte workshop-uri și 86 de comunicări științifice prezentate atât de cadrele universitare cât și de doctoranzi.

Lucrările prezentate vor putea fi consultate în volumul de studii ce va fi tipărit în urma acestei ediții a simpozionului. Prelegerile publicate vor fi indexate în baze de date internaționale pentru a facilita accesul celor din alte țări.

Evenimentul a fost organizat de Școala Doctorală de Teologie a Universității 1 Decembrie 1918 din Alba Iulia, în colaborare cu Facultatea de Teologie Ortodoxă din oraș.

Din partea Facultății de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din cadrul Universității „Aurel Vlaicu”, Arad au participat următorii studenți doctoranzi: Pr. Florin Ioan Gașpar, Ioan Simion Hodean, Pr. Ovidiu Gheorghe Murari, Pr. Radu Scânteie și Sorin Gheorghe Săplăcan.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.